

Fra forkontoret

af Tove Jensen

Fra forkontoret - ja egentlig var hele arealet uden for Verwohlts kontor oprindeligt et åbent, lyst og venligt område med adskillige arbejdspladser, der ikke var adskilt af vægge og døre. Senere har udviklingen åbenbart nødvendiggjort at opsætte vægge og lave lukkede kontorer.

Den åbne arbejdsplads betød dog ikke, at Verwohlt måtte undvære et forkontor. Funktionen var der og blev varetaget. Verwohlts sekretær holdt sig ajour med mødekalender, sørgede for at bestille lokaler, gav besked, når han var at træffe, og meget mere, herunder også at han fik sin kaffe serveret hver for- og eftermiddag.

Et andet forkontor, placeret lige uden for Verwohlts dør, var journalen. En særdeles vigtig funktion i enhver administration, det er her, alle trådene samles, og fru Faber var en knag til at lede det. Jeg hørte engang en kollega, der gik forbi med en gæst, sige: "Det er fru Faber. Hun er den eneste, der tør skælde Verwohlt ud!" Gæsten var virkelig imponeret.

Jeg ved ikke, om hun direkte skældte Verwohlt ud, men hvis han kom og bad om en sag, kunne fru Faber sige: "Den har De fået"; hvis Verwohlt stadig så tvivlende ud, tog hun journalkortet frem og sagde: "De fik sagen den og den dato, og hvis De ikke har den, ved jeg ikke, hvor De har gjort af den." Behøver jeg at sige, at Verwohlt lidt efter stak hovedet ud af sit kontor og sagde, at nu havde han fundet den?

Jeg tror, at Verwohlt sætter pris på orden og system. En god journal og et godt arkiv, og det er der på Amtsgården. Et meget spændende arkiv, mange gamle håndskrevne protokoller, sirlige og smukke. I regnskaberne regner man med ører. Sagerne er arkiveret, så de er let tilgængelige. Og så var der vist noget om, at det med

afleveringen til Landsarkivet ikke rigtigt slog an. Når man selv havde sagerne, uanset alder og relevans, så vidste man, hvor de var!

Hvordan var Verwohlt så som chef for os alle sammen? Nogle var bange for ham. Det troede jeg ikke, men er senere blevet belært om det. Noget skyldes nok usikkerhed, eller at den besked, han gav, ikke blev forstået med det samme. Eller at Verwohlt en gang imellem kom til at skælde ud. Jeg ved det ikke. Jeg har aldrig været bange, men jeg har respekt for ham, og det er vel ikke det værste, man kan have for et andet menneske, også selv om det er ens chef. Jeg kendte nemlig også det der med, at ingen er forpligtet over evne! Der var også en god kollega, der i hvert fald ikke var bange. Når han kom for at skulle tale med Verwohlt, skete det i en gangart, der nærmede sig løb, og lige inden han nåede døren, spurgte han: "Er onkel Ernst hjemme?"

At Verwohlt kom til at skælde ud, skete naturligvis. Dog er det i den mere raffinerede form, jeg husker bedst. I forbindelse med udsendelse af en dagsorden havde vi præsteret en tanketorsk af rang. Da mine kollegaer og jeg havde fortalt Verwohlt det, sagde han: "Selv om man er offentlig ansat, er det ikke forbudt at tænke selv." Særdeles virkningsfuldt, meget bedre end mange ord fremsat med høj stemmeføring.

I umiddelbar nærhed af Verwohlts kontor var skrivestuen, hvor der blev ordnet korrespondance, dagsordener og meget mere. Verwohlt kunne som en selvfølge skrive sine kladder ganske lige på ulinieret papir. Men at læse hvad der stod! At tyde andre menneskers håndskrift er bestemt ikke altid lige nemt og kræver en del øvelse, især i starten, men pigerne i skrivestuen udviklede efterhånden dette til en kunstart, der bestemt kunne måle sig med Verwohlts håndskrift.

Verwohlt har i tidens løb skrevet mange taler til vidt forskellige lejligheder, og jeg har renskrevet en del. Det skulle være på knækket papir og med dobbelt linieafstand. Det er det samme format, Dronning Margrethe bruger, blot på den anden led. Det, der i tidens løb altid har imponeret mig ved disse taler, er, at Verwohlt altid har haft et citat, der lige passer i den aktuelle situation.

Indtil nu har det mest drejet sig om det daglige, det almindelige og ordinære. Men der var i allerhøjeste grad også det ekstraordinære. Som da vi i 1976 skulle flytte ind i den nye Amtsgård og kom med telefonen under armen, den skulle vi nemlig selv flytte. Vi kom fra flere forskellige steder i byen og skulle nu arbejde under samme tag. Nogle var bekymrede, andre var kede af at skulle forlade de vante omgivelser, og så var der dem, der overhovedet ikke brød sig om bygningen. De overvejelser havde jeg ikke, og jeg har altid godt kunnet lide huset.

Så skulle der være indvielse. Indbydelser skulle trykkes og udsendes. Her og ved senere lignende anledninger har Verwohlt via sine mange interesser, bekendtskaber og kendskab til en masse mennesker været en stor fordel og noget, der altid har imponeret mig.

Dagen oprandt. Roskilde Garden, der var placeret lige inden for hoveddøren, blæste en større eller mindre fanfare alt efter, hvem gæsten var. Det var en stor dag med mange prominente gæster og megen trompeteren. Jeg husker, at daværende indenrigsminister Egon Jensen lige efter en meget stor fanfare spurgte efter et WC. "Lige derhenne," svarede jeg og pegede. Han styrede sporenstregs ad den anviste vej og gik ind ad døren til "DAMER", men hvad, den dag var der ligeret på Amtsgården.

Nu var Amtsgården indviet, og det var tid at holde åbent hus. Alle var velkomne, og de blev budt på kaffe og kringle i kantinen. Der var stor interesse for arrangementet, og det var morsomt at se og høre folks reaktioner. Der var de begejstrede, de imponerede, de sure, dem, der af princip er på tværs. Kort sagt et repræsentativt udsnit af den danske befolkning. Det sjoveste var at få fat på en "brækker" og vise ham rundt. Så var der lejlighed til at fortælle, at ganske vist var det os, der skulle arbejde i huset, men det var også hans, og at han sikkert også ville få glæde af det. En kollega havde truffet en murer, der sammenbidt mumlede: "Beton," og som derfor straks blev vist ind i amtsrådssalen. Han måtte overgive sig, da han så det flotte og imponerende murværk der.

I 1980 blev Robert Jacobsens store jernskulptur afsløret, og endnu en gang besøgte mange gæster Amtsgården. Forfatteren Poul Borum havde til lejligheden forfattet en prolog, "Fortid Nutid Fremtid", der blev fremført af skuespilleren Niels Vigil.

Emnet i 1981 havde også noget med tid at gøre: TID & TEGN, med udstilling og afsløring af det heraldiske ur. De 11 kommuner i Roskilde Amt havde ved indvielsen af Amtsgården som gave givet deres kommunevåben. Hvad gør man så? Øh, tak det var lige, hvad vi ønskede os ... Og det var det. Det var heraldik, våbner og Verwohlt. Jeg tror faktisk, at han tænkte: "Fint, vi tager os selv med, og så bliver vi 12 til et ur." Ingen amter kan gøre dette efter, enten omfatter de færre eller flere kommuner. Uret er altså unikt.

Ligesom folk har deres stamcafé, stamværtshus og lignende, havde vi vores, ikke vort, stambord i Amtsgårdens kantine, et meget smukt og rart rum. Vi var fra forskellige afdelinger i huset og havde ret tidligt fundet sammen i kantinen. Her blev debatteret meget og intensivt om fodbold, håndbold, om det nu var Aarestrup, der var forfatteren, og hvad det var, der blev vist i fjernsynet. Det var et bord med stil, ingen tvivl om det. Da Verwohlt stoppede som amtsdirektør og havde bedre mulighed for selv at disponere over sin tid, valgte han "vores bord" at spise frokost ved. Og "vores stil" viste sig bogstaveligt, da Verwohlt var blevet ridder af 1. grad. Da han kom ind i kantinen, rejste vi os op og satte os ikke, førend Verwohlt havde taget plads. Omgangen faldt med det samme!

Ved Amtsgården blev der samtidig med det øvrige byggeri anlagt en petanquebane. Det var vist noget med, at Verwohlt talte med entreprenøren om "noget". Vi er nogle stykker, der igennem et par år har spillet sammen, og når vi spiller, er vi på lige fod. Vi vil nemlig alle gerne vinde. Verwohlt vil i hvert fald helst heller ikke tabe. For øvrigt er han æresmedlem af Amtsgårdens Idrætsklub.

Sluttelig skal det nævnes, at Verwohlt har været formand for Historisk Samfund i 25 år. Da han fortalte mig, at i år ville han stoppe som formand, sagde jeg, at så ville jeg stoppe som kasserer. "Nej," sagde Verwohlt. Jeg er stadig kasserer. Chefen havde talt!